

Stilling paa Færøerne, men netop snarere skabe Mulighed for, at der kan arbejdes friere ud fra det Synspunkt, at de færøske Børn for deres egen Skyld maa lære at beherske det danske Sprog, ikke som en Tvang, men som en Hjælper i deres fortsatte Tilværelse. I den tidligere gældende kgl. Anordning af 16. Januar 1912 bestemtes det, at Tilegnelsen af Stoffet kunde og særlig for de yngre Børns Vedkommende burde lattes ved Benyttelse af Børnenes sædvanlige Tale-sprog, Færøsk, »medens det, for at den fornødne Færdighed i Brugen af det danske Sprog kan opnaas, er nødvendigt, at Undervisningen i de enkelte Fag, navnlig over for de ældre Børn, hovedsagelig foregaar paa Dansk«. Bestemmelsen blev imidlertid i mange Tilfælde ikke overholdt, fordi man fra forskellig Side var utilfreds med den, og der blev gentagne Gange gjort Forsøg paa at finde en Formulering, som de færøske Partier kunde enes om. Da dette stadig ikke lykkedes, fandt Regeringen, at man ikke fortsat kunde opretholde en Ordning, som havde Lagtingets Flertal imod sig, og som ogsaa Skoledirektionen og Amtmanden fandt det ønskeligt at faa ændret.

I Tilslutning hertil nævnte Statsministeren, at man havde indført en tilsvarende Nyordning med Hensyn til *Kirkesproget*, saa at der ogsaa paa dette Omraade blev større Frihed, som det var ønsket af et Flertal inden for Lagtinget.

Overenskomsten om *Grønlandsfiskeriet* ansaa Statsministeren for en Løsning, der i tilbørlig Grad tog Hensyn til alle Sider. Det var blevet bebrejdet Regeringen, at man ikke tidligere havde faaet tilvejebragt en Ordning, som Færingerne kunde erklære sig tilfredse med, men heroverfor maatte det tages i Betragtning, at de grønlandske Landsraad, som der skulde forhandles med, havde været meget betænkelige ved at give Færingerne Adgang til de grønlandske Farvande.

I sit Gensvar sluttede *Ordføreren* sig til den Opfattelse, at der ikke skulde øves uretfærdig Sprogtvang paa Færøerne; men der var et saare langt Skridt fra at undertrykke et Sprog og til at nægte Dansk at være Rigssprog i det paagældende Amt. »Intet Parti i Danmark har Ønske om at undertrykke Færøsk, naturligvis skal Færingerne lære Færøsk, men Dansk skal være Rigssproget, og det vil ogsaa være det klogeste og rigtigste, for Færingerne kommer nu engang ikke langt væk fra Færøerne med Færøsk, hvorimod de, hvis de kan tale og forstaa Dansk, kan bevæge sig i adskillige Lande.«

Under den efterfølgende Debat gav *Niclasen* en udførlig Redegørelse for de Spørgsmaal, som havde været fremdraget. Om *Værnepligten* udtalte han bl. a., at dens Indførelse paa Færøerne, selv om man var sindet til det, vilde støde paa saa store praktiske Vanskeligheder, at den var uigennemførlig